

Dette blir det flåte av!

Vi er ganske slitne etter fløtingen. Olav har magetrøbbel og jeg er litt forkjøla. Anders er mest pigg av oss, han kan ikke gjenta mange nok ganger hvor lettet han er for at alt gikk bra. En stor byrde er borte fra skuldrene nå som alle de store stokkene ligger trygt forvart i vårt bevoktede depot. I det jeg ankommer depotet og ser alt materialet som en forvokst fyrstikkhaug tenker jeg: En dag skal dette bli en vakker farkost! Men først må vi bytte ut et par av stokkene. Før fløtingen la vi nemlig merke til at to av stokkene lå dypere i vannet enn de andre 10. Dette var et av samtaleemnene på flåten. De tørreste balsastokkene består av én del ren ved og én del vann. Men noen trær har ulik grad av vannkjerne, eller "corazon de agua" som de sier her, noe som enkelt fortalt betyr at de består av en del ved og opp til tre deler vann. Planen er å skifte dem ut med reservetrær som vi fraktet med bil fra plantasjonen, eller med helt nye kjempetrær som vår sponsor i Ecuador plukker ut for oss.

Turister i Guayaquil

Før fløtingen av balsastokkene sendte vi et brev til Miljøverndepartementet i Ecuador der vi ba om tillatelse til å frakte trærne til Peru. En uke senere har vi som ventet fremdeles ikke mottatt svar. Vi kan ikke forlate landet før vi har sikret oss tillatelsen, så alt vi kan gjøre er å vente. I dag dro vi på fotosafari i sentrum av Guayaquil, den delen av byen som er tilrettelagt for turister som ikke gidder å se virkeligheten til 90 prosent av befolkningen i byen. Da vi selv hadde muligheten i Duran, sov vi bort tiden mens transportfolkene hentet stokkene fra elva, eller vi preiket med de lokale over en pils. Turen i dag var annerledes. Den startet i iguanaparken midt i sentrum. Her kan spaserende se over hundre iguaner samlet innenfor et område på størrelse med Egertorvet. Men man må se godt etter, for disse krypene ligger godt skjult oppe i trærne eller i vegetasjonen langs fortauskanten. Noen av dem går i ett med brosteinen hvor de trekker til seg all den stekende hete som har samlet seg der i løpet av nok en formiddag med 35 grader i skyggen.

Fra parken med de dovne øglene spaserer vi langs den påkostede Malecon, en bred gågate ved bredden av floden Guayas hvor vi ble tauet inn av kystvakten her forleden. Pussig å tenke på. Det føles som en evighet siden jeg ruslet rundt i en by som denne uten andre hensikter enn å se alt turister pleier å se. Las Penas heter dagens endestasjon for oss. Litt over 400 nummererte trappetrinn opp til et utkikkspunkt over byen. Kort fortalt restaurerte de en bit av byens mest sentrale slumområde, mot at innbyggerne åpnet huset som kafé og butikk om dagen og diskotek om natten. Familiene har fått det fargerikt og rent og pent rundt seg, i bytte mot en daglig invasjon av turister og varierende nattesøvn i helgene. En av mange suksesshistorier for borgermesteren. Ved dagens ende praier vi en taxi til å kjøre oss over brua som har kostet skattebetalerne 160 millioner dollar, 70 mer enn budsjettet, en bru som leder oss over til rikmannstrøket Samborondon hvor vi bor. Vi har et hektisk program framover. Vi får masse besøk og har atter andre vi skal besøke, mens vi venter på utreisettillatelse.

Torgeir

Se flere bilder på <http://www.tangaroa.no>